

Dosarul nr. 2ra-1501/22
2-21020261-01-2ra-17102022

Prima instanță: (Judecătoria Bălți, sediul Central) A. Roșca
Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, E. Grumeza, N. Chircu

Î N C H E I E R E

30 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Bobîri Ludmila,
reprezentată de avocatul Ivas Tatiana,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Bobîri Ludmila
împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Pavliudenix", intervenient accesoriu
Kaciurca-Zabolotnaia Valentina cu privire la anularea ordinelor, restabilirea în
funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea
prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 07 iunie 2022,

c o n s t a t ă :

La 09 februarie 2021, Bobîri Ludmila a depus cerere de chemare în judecată
împotriva SRL "Pavliudenix", intervenient accesoriu Kaciurca-Zabolotnaia
Valentina cu privire la anularea ordinelor, restabilirea în funcție, încasarea
salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea prejudiciului material și
moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Bobîri Ludmila a menționat că a activat în calitate de
completator de mărfuri în cadrul SRL "Pavliudenix".

Prin ordinul nr. 171 din 10 noiembrie 2020, a fost concediată în temeiul
art. 86 alin. (1) lit. g) din Codul muncii pentru încălcarea repetată pe parcursul unui
an, a obligațiilor de muncă, dacă anterior salariatul a fost sancționat disciplinar.

Reclamanta a specificat că ordinul menționat este ilegal, fiind concediată fără
careva temei, fapt prin care a fost lipsită de dreptul la muncă.

La caz, a relatat că a fost concediată pentru faptul că a lipsit de la locul de
muncă în ziua de 13 iunie 2020.

În acest sens, reclamanta a relevat că în ziua respectivă, a fost preluată de o ambulanță de la locul de muncă, fiind internată în spital.

Totodată, a susținut că nu a fost sancționată anterior.

La fel, a invocat și ilegalitatea ordinului nr. 56 din 14 noiembrie 2019, prin care a fost sancționată disciplinar cu mustrare aspră în temeiul art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, deoarece a fost emis în perioada când se afla în concediul anual de odihnă, prin urmare a fost emis contrar prevederilor art. 209 alin. (1) din Codul muncii.

Bobîri Ludmila a solicitat, inclusiv prin cererea de concretizare a pretențiilor (f. d. 121-124 Vol. I), anularea ordinului nr. 56 din 14 noiembrie 2019 emis de SRL "Pavliudenix" privind aplicarea sancțiunii disciplinare, anularea ordinului nr. 171 din 10 noiembrie 2020 emis de SRL "Pavliudenix", restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, încasarea sumei de 17 928,14 lei cu titlu de prejudiciu material, încasarea prejudiciului moral în mărime de 3 salarii medii (17 928,14 lei) și încasarea sumei de 5 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătorei Bălți, sediul Central din 29 septembrie 2021, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Bobîri Ludmila.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că acțiunea înaintată de Bobîri Lumila este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, deoarece, din materialele cauzei nu s-a constatat ilegalitatea ordinelor contestate.

Referitor la ordinul contestat nr.171 din 10 noiembrie 2020, instanța de fond a menționat, că acesta a fost emis în strictă conformitate cu prevederile legale, fiind indicate cele trei condiții obligatorii și anume - temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, termenul în care sancțiunea poate fi contestată precum și organul în care sancțiunea poate fi contestată.

Prin urmare, motivele indicate în acțiune precum că ordinul contestat nu corespund condițiilor legale de formă, sunt neîntemeiate și contrare faptelor constatate la examinarea cauzei.

La fel, prima instanță a stabilit că, la emiterea ordinului în cauză, au fost respectate și prevederile art. 86 din Codul Muncii, or, din materialele cauzei s-a constatat cu certitudine că pe parcursul unui an, Bobîri Liudmila a încălcat repetat obligațiile sale de muncă, anterior fiind sancționată disciplinar prin ordinul nr.56 din 14 noiembrie 2019.

Referitor la alegațiile reclamantei privind ilegalitatea ordinului nr.56 din 14 noiembrie 2019 și anume pe motivele că acesta ar fi fost emis în perioada când se afla în concediu anual, instanța le-a considerat neîntemeiate, or, din materialele cauzei s-a constatat cu certitudine, că la momentul aplicării sancțiunii respective, reclamanta a fost rechemată din concediu anual, iar ulterior la cererea s-a i-a acordat perioada respectivă de concediu nefolosit.

Mai mult ca atât, din materialele cauzei s-a constatat că ordinul respectiv a fost adus la cunoștință reclamantei, însă a refuzat să-l recepționeze, respectiv nu l-a contestat în termenii stabiliți.

Referitor la declarațiile reclamantei precum că nu a comis careva abateri disciplinare, instanța de judecată a menționat că, potrivit înregistrărilor video anexate la materialele cauzei și vizionate în cadrul ședinței de judecată, s-a constatat faptul că la 13 iunie 2020, Bobîri Ludmila a părăsit locul de muncă, a ieșit din sala comercială, a inițiat un conflict cu cumpărătorul magazinului, învinuindu-l în furt de marfă, astfel reclamanta a lipsit un timp îndelungat de la locul de muncă și nu și-a îndeplinit obligațiunile sale de muncă pentru completarea vitrinei, încâlcind astfel disciplina muncii.

Prin urmare, instanța de judecată a considerat că ordinele contestate au fost emise cu respectarea normelor legale în vigoare, iar acțiunea înaintată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

Totodată, instanța de judecată a respins și cerințele reclamantei cu privire la restabilirea în funcție și încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la muncă și a altor plăți, or, aceste cerințe sunt subsecvente cerinței de bază și nu pot fi admise în situația în care reclamanta nu este restabilită la locul de muncă, or, potrivit art.90 alin. (1) din Codul muncii, în cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia.

În speța data, instanța a constatat că reclamanta nu a fost concediată ilegal, respectiv nu există temei legal pentru răspunderea pârâtului în temeiul normei enunțate.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 07 iunie 2022, s-a respins apelul depus de Bobîri Ludmila și s-a menținut hotărârea Judecătorei Bălți, sediul Central din 29 septembrie 2021.

La 03 octombrie 2022, Bobîri Ludmila, reprezentată de avocatul Ivas Tatiana a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurenta Bobîri Ludmila, în motivarea recursului a invocat că instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

De asemenea, a menționat că din analiza ordinelor contestate, se atestă că acestea au fost întocmite cu încălcarea prevederilor art. 210 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Codul muncii, or, în acestea nu sunt indicate temeiurile de drept ale aplicării sancțiunilor disciplinare, nefiind indicate expres normele legale care au fost încălcate de către reclamantă în mod concret prevăzute de Codul muncii, de Regulamentul intern, de Fișa de post sau de legislația în vigoare.

La fel, a relatat că instanța de apel a examinat cauza superficial, prin ce i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, care include și garanția respectării dreptului la o hotărâre motivată.

La 18 octombrie 2022, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SRL "Pavliudenix" la data de 24 octombrie 2022, conform avizului de recepție (f. d. 148 Vol. II).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 07 iunie 2022,

iar decizia motivată a instanței de apel a fost recepționată de către Bobîri Ludmila la data de 08 august 2022, conform avizului de recepție (f. d. 128 Vol. II).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 03 octombrie 2022, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Bobîri Ludmila, reprezentată de avocatul Ivas Tatiana, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Bobîri Ludmila, reprezentată de avocatul Ivas Tatiana.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Victor Burduh